

РЕШЕНИЕ

№ 2161

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.03.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Петров, като разгледа дело номер **11265** по описа за **2011** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Застрахователно дружество [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място], [улица] срещу РЕШЕНИЕ от 14.10.2011 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 105-и състав по нахд № 11280/2011 г., с което е потвърдено наказателно постановление № Р-10-293 от 19.03.2011г., издадено от заместник председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление "Застрахователен надзор", с което на основание чл.319, ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането (КЗ) на касатора са наложени десет имуществени санкции, всяка в размер на 1000 лв. за нарушения на чл.319, ал.1, т.2 вр. чл.317а, ал.3 КЗ. В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът поддържа, че в АУАН и НП неправилно е посочена датата на извършване на нарушенията без да се посочи точният ден, в който неосъществяването на дължимото действие става съставомерно съгласно чл.294, ал.1 КЗ - втория работен ден на следващата седмица. Касаторът посочва, че не е субект на задължението по чл.294, ал.1 КЗ, тъй като същата норма се отнася само до застрахователите по чл.8, ал.1, т.2 КЗ – предлагачи задължителна застраховка „Гражданска отговорност” (ГО) на автомобилистите и/или задължителна

застраховка „Злополука” посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора за бъде отменено наказателно постановление № Р-10-293 от 19.03.2011 г., издадено от заместник председателя на Комисията за финансов надзор.

Ответникът по касационната жалба заместник председателя на Комисията за финансов надзор оспорва жалбата
Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 14.10.2011 г. Софийски районен съд, Наказателно отделение, 105-и състав по нахд № 11280/2011 г. е потвърдил изцяло наказателно постановление № Р-10-293 от 19.03.2011г., издадено от заместник председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление “Застрахователен надзор”, с което на основание чл.319, ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането (КЗ) на касатора са наложени десет имуществени санкции, всяка в размер на 1000 лв. за нарушения на чл.319, ал.1, т.2 вр. чл.317а, ал.3 КЗ. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя Н. К. Ч., както писмените доказателства, представени с наказателното постановление и приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, като касаторът е осъществил състава на нарушението по чл.319, ал.1, т.2 вр. чл.317а, ал.3 вр. чл.294, ал.4 КЗ.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 105-и състав е валидно и допустимо. Касаторът оспорва правилното приложение от районния съдия на материално правните норми на чл.317а, ал.3 вр. чл.294, ал.4 КЗ.

Съгласно чл.294, ал.1 КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка "ГО" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Разпоредбата на чл.8, ал.1 КЗ определя два вида застрахователи:

1. акционерно дружество, кооперация, както и застраховател от трета държава чрез клон, регистриран по Търговския закон, получили лиценз при условията и по реда на този кодекс;

2. застраховател от друга държава членка при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги.

Независимо от използването на една и съща дума „установяване” касационната инстанция приема, че е налице разлика между употребените в

Кодекса за застраховането понятия „посредством установяване” и „право на установяване”. В рамките на Европейския съюз Вътрешния пазар обхваща пространство без вътрешни граници, в което е гарантирано свободното движение на стоки, хора, услуги и капитали - чл.26, пар.2 от Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС). Част от провъзгласените свободи е правото на установяване. Съгласно чл.49 ДФЕС свободата на установяване включва право на достъп до и упражняване на дейност като самостоятелно заето лице (лица на свободна практика), както и правото да се създават и ръководят предприятия, вкл. дружества по чл.54 ДФЕС - създадени в съответствие със законодателството на държава – членка, които имат седалище в рамките на Съюза.

В разпоредбата на пар.1, т.15 от ДР на КЗ е дадено легално определение на понятието "Установяване на застраховател или презастраховател в държава членка" - седалище, представителство или клон на застраховател или презастраховател, включително всяко постоянно присъствие на застраховател или презастраховател на територията на държава членка, дори когато това присъствие не е под формата на представителство или клон, а чрез постоянен офис, управляван от собствен персонал на застрахователя или презастрахователя или от лице, което е независимо, но има постоянни правомощия да действа от името на застрахователя или презастрахователя”. Установяването предполага създаване на седалище, представителство, клон, постоянен офис на територията на държава – членка на ЕС, каквато е и Р. Б..

Кодексът за застраховането използва понятието „посредством установяване” във връзка с уредбата на Гаранционния фонд (ГФ) в Глава двадесет и шеста, където е систематичното място на спорната разпоредба на чл.294 КЗ. Разпоредбата на чл.287, ал.1 КЗ въвежда задължение за всички застрахователи, предлагащи задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, да правят вноски във фонда.

Съгласно чл.3, ал.1 от Правилника за устройството и дейността на ГФ във финансирането и управлението на фонда участват застрахователите със седалище във:

1. Р. Б., които са получили лиценз за застраховане по раздел II, буква "А", т. 1 или т. 10.1 от приложение № 1 към КЗ;
2. трета държава, които извършват дейност в Р. Б. чрез клон, регистриран по Търговския закон, и са получили лиценз за застраховане по раздел II, буква "А", т. 1 или т. 10.1 от приложение № 1 към КЗ;
3. държава членка, които извършват дейност в Р. Б. при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги по застраховките, влизащи в обхвата на раздел II, буква "А", т. 1 или т. 10.1 от приложение № 1 към КЗ.

Средствата на фонда се набират от вноски на застрахователите по чл. 3 (чл.23, ал.1, т.1 от Правилника).

Очевидна е волята на законодателя да ангажира всички посочени в нормата на чл.3, ал.1 от Правилника на ГФ застрахователи във финансирането на дейността му, а не само застрахователи, които извършват дейност в Р. Б. при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги.

При съвкупното тълкуване на посочените разпоредби се налага извод, че има разлика между употребеното при уредбата на ГФ понятие „посредством установяване”, което не е идентично с правото на установяване като част от свободите на движение в ЕС. Даденото легално определение на „Установяване” в пар.1, т.15 от ДР на КЗ съответства на кръга на застрахователите по чл.3, ал.1 от Правилника на ГФ - касае се за застрахователи, които имат седалище на територията на държава членка. Очевидно това са и застрахователите със седалище в Р. Б. по чл.3, ал.1, т.1 от Правилника на ГФ, каквото качество има касаторът.

За целите на предоставяне на възможност на увреденото лице да получи обезщетение по застраховките "Гражданска отговорност" и "Злополука" към Гаранционния фонд е създаден Информационен център (чл.292, ал.1 КЗ). Спорната разпоредба на чл.294, ал.1 КЗ урежда задължение за застрахователите за предоставяне на информация към Информационния център на ГФ. Касационната инстанция не споделя доводите на касатора за неправилно приложение на чл.294, ал.1 КЗ, тъй като разпоредбата на чл.294, ал.4 КЗ въвежда задължение за предоставяне на данните по ал.1 в КФН. Нормата на чл.294, ал.4 КЗ е посочена в АУАН и НП, като не е допуснато нарушение на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН във връзка с описание на нарушението. Сключените от касатора застрахователни договори са индивидуализирани чрез номер на полица и дата на сключване, а нарушението се състои в представяне на информация в КФН след 45-я ден от сключване на застрахователните договори. Съотношението между датата на сключване на застрахователните договори (коректно посочена в АУАН и НП) и датата на подаване на справката по електронен път в КФН определя периода на закъснението за подаване на информация, съобразно който се прилагат различни наказания в хипотезите на чл.317а, ал.1 – 3 КЗ. В този смисъл са неоснователни касационните оплаквания за липса на индивидуализация по отношение на всяко едно от описаните в АУАН и НП нарушения. Касационната инстанция приема, че нарушението е описано в АУАН и НП съобразно изискванията на закона по начин, който дава възможност на наказаното лице да разбере му административно наказателно обвинение и да организира защитата си срещу него.

Нормата на чл.294, ал.1 КЗ вмениява задължение на застрахователи, които предлагат задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите и/или задължителна застраховка "Злополука" на пътниците в Р. Б. посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги. По вече изложените съображения за наличие на разлика между понятията „посредством установяване” и „право на установяване”, както и съобразно кръгът на задължените към Гаранционния фонд застрахователи следва да се приеме, че всички застрахователи по чл.3, ал.1 от Правилника, вкл. тези, които имат седалище на територията на държава членка (каквото е застрахователят) имат задължението по чл.294, ал.1 КЗ за предоставяне на информация.

По идентичен начин е уредено задължението на тези застрахователи в разпоредбата на чл.39 от Правилника на ГФ - всеки застраховател по чл. 4 вр. чл.3, ал.1 от Правилника представя на Информационния център ежеседмично до втория работен ден на следващата седмица справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. Доколкото Кодексът на

застраховането визира посочената разлика между понятията „посредством установяване” и „право на установяване” касационната инстанция не споделя доводите на касатора, че нормата на чл.294 КЗ касаела само застрахователи, сключващи застраховки при упражняване на свободата на установяване, а единствено нормите на чл.39, ал.1, чл.4 и чл.3, ал.1 от Правилника на ГФ създавали идентично задължение за всички останали застрахователи.

Установяването на дадено предприятие на територията на държава членка на ЕС се използва за определяне приложното поле на относимите норми и в правото на ЕС. Съгласно чл.2, пар.1 от Директива 2009/138/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 година относно започването и упражняването на застрахователна и презастрахователна дейност директивата е приложима за предприятия за пряко животозастраховане или общо застраховане, които са установени на територията на държава-членка. Съгласно легалното определение в чл.13, пар.12 от същата Директива "установяване" на предприятие означава неговото централно управление или който и да е от неговите клонове. Идентично е легалното определение, дадено в пар.1, т.15 от ДР на КЗ. Надзорът се простира върху дейността, осъществявана от застрахователно предприятие, вкл. чрез клон (т.е. дейността посредством установяване) или по силата на свободата на предоставяне на услуги (чл.30, пар.1 от Директива 2009/138/ЕО). Разграничението между дейност „посредством установяване” и „дейност по силата на предоставяне на услуги” е направено в чл.150, пар.1 и пар.2 от Директива 2009/138/ЕО - когато общо застрахователно предприятие, посредством установяване в държава-членка, покрива риск, класифициран към клас 10 в част А от приложение I („Гражданска отговорност”), с изключение на отговорност на превозвача, разположен в друга държава-членка, приемащата държава-членка изисква от това предприятие да стане член на нейното национално бюро и на нейния национален гаранционен фонд и да участва в тяхното финансиране. Подобна уредба на задълженията на всички застрахователи, осъществяващи дейност, както посредством установяване, така и по силата на предоставянето на услуги е логично с оглед главна цел на осъществявания държавен надзор - защитата на титулярите на полици и бенефициерите (чл.27 от Директива 2009/138/ЕО). Именно интересите на титулярите на застрахователни полици са гарантирани чрез създаването на Информационен център към ГФ съгласно чл.35, ал.1 от Правилника за устройството и дейността на ГФ. Респективно всички застрахователи, посочени в чл.294, ал.1 КЗ вр. чл.4 и чл.3, ал.1 от Правилника на ГФ, осъществяващи дейност, както посредством установяване, така и по силата на предоставяне на услуги, имат задължението да предоставят данни за сключените застрахователни договори. По силата на чл.294, ал.4 КЗ тази информация се предоставя и на националния надзорен орган – КФН.

Касационната инстанция приема, че неизлагането на мотиви в обжалваното решение на СРС във връзка с доводите на наказаното лице, че е било в обективната невъзможност да подаде информация в законовия срок не е съществено процесуално нарушение по смисъла на чл.348, ал.1, т.2 вр. ал.3, т.1 и т.2 НПК. Пред СРС касаторът е представил доказателства, че с протокол за претърсване и изземване от 10.02.2010г. на ГД „ДП” – МВР от централните му

офиси са иззети компютърни конфигурации и документи, както и че на същата дата 10.02.2010г. с писмо е уведолил КНФ, че поради провеждане на действия по разследване няма да бъде в състояние да изпълнява задълженията си по Кодекса на застраховането като подава в срок информация за сключените полици. Касаторът е представил писмо изх.№ 037/19.03.2010 г. до КФН (без данни за входирането му в КФН), че е успял да създаде организация по повторна регистрация на полиците в периода до 10.02.2010г., поради което пререгистрираните полици ще попаднат в диапазона на закъснели полици. В конкретния случай всички застрахователни договори са сключени в периода след 10.02.2010г., поради което данните за тях обективно не са били налични в иззетите компютърни конфигурации. Доводите на наказаното лице в тази насока са неотнормисими към спора, тъй като нарушението е изцяло формално (неподаване на информация в срок), поради което начина на организация и обработване на информацията при застрахователното дружество, което разполага със значителен брой офиси в цялата страна, са неотнормисими към извършеното нарушение.

По изложените съображения касационната инстанция споделя доводите на районния съдия, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл.317а, ал.3 вр. чл.319, ал.1, т.2 КЗ. Нарушението следва да се счита извършено с представянето на информация за сключените застрахователни договори в срока по чл.317а, ал.3 вр. ал.1 КЗ – след 45-я ден от сключване на договорите. Наложените имуществени санкции са в минималния законов размер. Като е достигнал до идентични правни изводи районният съдия е постановил обжалваното решение съобразно приложимите материално правни норми и не е допуснал касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 вр. ал.2 НПК, както и касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че **СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ** от 14.10.2011 г. на СРС, НО, 105-и състав по нахд № 11280/11 г. е **ПРАВИЛНО** и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното **АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, II Касационен състав**

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 14.10.2011 г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 105-и състав** по нахд № 11280/2011 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.